

La victòria del socialisme grec

Papandreu podrà governar en solitari

Ernest UDINA

Després de cent cinquanta anys d'independència, la victòria a Grècia de Papandreu, el 1981, significà la primera alternativa democràtica cap a l'esquerra del últim membre ingressat a la Comunitat Econòmica Europea. La victòria de diumenge 2 de juny anà molt més enllà de la simple alternativa democràtica. Els grecs optaren per una força política en concret, el PASOK, que obtingué molts millors resultats dels esperats.

Es tracta d'una sòlida victòria, ha escrit el *Herald Tribune*, que ha estat també el resultat d'un vot per l'estabilitat. Encara és massa proper el terrible record de la dictadura militar, que s'autoenfonsà el 1974, arran de l'aventura exterior de Xipre, per tal que la dreta, en el cas grec, «pura i dura», pogués aspirar a prendre el poder a Papandreu. Més encara

quan l'ex-president de la república, Caramanlis, només havia jugat en el darrer moment a favor de la coalició Nova Democràcia.

Tot i així, és evident que la dreta ha recuperat posicions i que en les properes eleccions Papandreu ho pot tenir molt malament, si no venç els greus problemes de l'economia interna i de les aliances internacionals que han fet ben ambigu el seu primer mandat. Els grecs, però, han preferit l'estabilitat del centreesquerra socialista a donar plena confiança a una dreta òrfena de Caramanlis i que volia, a més, impugnar la recent elecció del nou president de la República, Sartzetakis, amb tot el que això comportava de nou període d'inestabilitat.

A part de la consolidació de la democràcia grega que significa el triomf de Papandreu, la victòria té per a aquest dues grans adquisicions. Contra el que

s'esperava, la victòria del Moviment Socialista Panhel·lènic permetrà al seu líder no exercir cap coalició explícita i inevitable amb el partit comunista pro-soviètic. A més, els cinc punts que separen Papandreu de Mitsotakis, amb 34 escons de diferència a favor del primer, fan innecessari qualsevol pacte puntual del confirmat primer ministre amb les que ell ha qualificat, exageradament, de forces reaccionàries, és a dir, la Nova Democràcia.

Papandreu té ara els dos grans reptes que ja tenia a l'inici del seu mandat. En primer lloc, l'economia. Aconseguir el triomf, malgrat el 12 per 100 d'atur i el 18 per 100 de la inflació, és un fet inesperat i un vot de confiança de l'electorat, en donar-li més anys, a fi de capgirar la greu situació del país més pobre de la CEE, junt amb Irlanda. El pragmatisme del confirmat primer ministre haurà de treure en joc noves cartes,

per solucionar aquest principal problema estructural.

L'altre problema afecta especialment Occident, que s'ha vist confortat quan ha comprovat que, al PASOK, no li és necessària l'aliança amb els comunistes. A un llenguatge nacionalista radical, de gaullista balcànic com s'ha dit —que li ha comportat, de nou, molts vots—, Papandreu ha afegit, fins ara, una gran dosi d'habilitat pragmàtica. És en aquesta línia que vol aconseguir la supressió de les quatre bases dels Estats Units en 1988, a canvi d'un acord de cooperació i de defensa amb el país on s'educà, però que no cessa d'atacar.

Ja havia promès al 81 que retiraria Grècia de l'OTAN, com s'ha anat mostrant també ben tèbiament europeu, i fins i tot defensor del règim polonès. És de preveure que Papandreu continuarà mostrant el radicalisme en la paraula i, el pragmatisme, en els fets. El seu repte és ara, però, tant en economia com en política exterior. Aclarir les ambigüitats del seu primer mandat, que, de tota manera, ha estat positiu per a la consolidació de la democràcia, en un país, de sempre, inclinat a les aventures militars.

RESTAURANT

Visconti

Comte d'Altea, 40
Telèfon 373 904 24
46005-VALÈNCIA

RESTAURANTE

Pl. Forn de Sant Nicolau, núm.8, b.

Tel. 3315984 VALÈNCIA